

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การที่จะพัฒนาประเทศไทยไปสู่ความมั่นคง มั่งคั่ง และยั่งยืน ให้เกิดขึ้นในอนาคตนั้นจะต้องให้ความสำคัญกับการเสริมสร้างทุนของประเทศที่มีอยู่ให้เข้มแข็ง และมีพลังเพียงพอในการขับเคลื่อนกระบวนการพัฒนาทั้งในระยะกลาง และระยะยาว โดยเฉพาะ “การพัฒนาคน” ให้มีการเตรียมความพร้อมรับการเปลี่ยนแปลงของโลกในศตวรรษที่ 21 ซึ่งมีสิ่งที่สำคัญที่สุด คือ ทักษะการเรียนรู้ และการเสริมสร้างปัจจัยแวดล้อมที่เอื้อต่อการพัฒนาคุณภาพของคน การศึกษาเป็นกระบวนการทางสังคมในการสร้างและพัฒนาคนให้มีความรู้ ความคิด ความประพฤติ และคุณธรรม ช่วยให้คนสามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข ซึ่งสอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 12 (พ.ศ. 2560 - 2564) มีหลักการสำคัญคือ “ยึดคนเป็นศูนย์กลางของการพัฒนา” มุ่งสร้างคุณภาพชีวิตที่ดีสำหรับคนไทย พัฒนาคนให้มีความเป็นคนที่สมบูรณ์ มีวินัย ใฝ่รู้ มีความรู้ มีทักษะ มีความคิดสร้างสรรค์ มีทัศนคติที่ดี รับผิดชอบ ต่อสังคม มีคุณธรรม และจริยธรรม (สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ. 2560 : ก)

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 หมวด 5 มาตรา 54 บัญญัติไว้ว่า รัฐต้องดำเนินการให้ทุกคนได้รับการศึกษาเป็นเวลาสิบสองปี ตั้งแต่ก่อนวัยเรียนจนจบการศึกษาภาคบังคับอย่างมีคุณภาพ โดยไม่เก็บค่าใช้จ่าย และความในวรรคสี่ กำหนดว่า การศึกษาทั้งปวงต้องมุ่งพัฒนาผู้เรียนให้เป็นคนดี มีวินัย ภูมิใจในชาติ สามารถเชี่ยวชาญได้ตามความถนัดของตน และมีความรับผิดชอบต่อครอบครัว ชุมชน สังคม และประเทศชาติ (กระทรวงศึกษาธิการ. 2559 : 15) ซึ่งสอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษา พ.ศ. 2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 และฉบับที่ 3 พ.ศ. 2553 มาตรา 6 ระบุไว้ว่า การจัดการศึกษาต้องเป็นไปเพื่อพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งด้านร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้ และคุณธรรม มีจริยธรรม และวัฒนธรรมในการดำรงชีวิต สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข และในมาตรา 10 ให้ยึดหลักว่า การจัดการศึกษาต้องจัดให้บุคคลมีสิทธิและโอกาสเสมอกันในการรับการศึกษาขั้นพื้นฐาน ไม่ต่ำกว่าสิบสองปี ที่รัฐต้องจัดให้อย่างทั่วถึง และมีคุณภาพ โดยไม่เก็บค่าใช้จ่าย การจัดการศึกษาสำหรับบุคคลซึ่งมีความบกพร่องทางร่างกาย จิตใจ สติปัญญา อารมณ์ สังคม การสื่อสาร และการเรียนรู้ หรือมีร่างกายพิการหรือทุพพลภาพ หรือบุคคลซึ่งไม่สามารถพึ่งตนเองได้ หรือไม่มีผู้ดูแล หรือด้อยโอกาส ต้องจัดให้บุคคลดังกล่าวมีสิทธิและโอกาสได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐานเป็นพิเศษ การศึกษาสำหรับคนพิการในวรรคสอง ให้จัดตั้งแต่แรกเกิดหรือพบความพิการ โดยไม่เสียค่าใช้จ่าย และให้บุคคลดังกล่าวมีสิทธิได้รับสิ่งอำนวยความสะดวก สื่อ บริการ และความช่วยเหลืออื่นใดทางการศึกษาตามหลักเกณฑ์ และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง และในวรรคสี่ ระบุว่า การจัดการศึกษาสำหรับบุคคลซึ่งมีความสามารถพิเศษ ต้องจัดรูปแบบที่เหมาะสม

โดยคำนึงถึงความสามารถของบุคคลนั้น (กระทรวงศึกษาธิการ, 2553 : 3-5) สอดคล้องกับพระราชบัญญัติการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ พ.ศ. 2551 (ฉบับที่ 2) ปรับปรุง พ.ศ. 2556 มาตรา 5 ระบุไว้ว่า 1) คนพิการมีสิทธิได้รับการศึกษาโดยไม่เสียค่าใช้จ่ายตั้งแต่แรกเกิดหรือพบความพิการจนตลอดชีวิต พร้อมทั้งได้รับเทคโนโลยี สิ่งอำนวยความสะดวก สื่อ บริการ และความช่วยเหลืออื่นใดทางการศึกษา 2) เลือกรับบริการทางการศึกษา สถานศึกษา ระบบ และรูปแบบการศึกษา โดยคำนึงถึงความสามารถ ความสนใจ ความถนัด และความต้องการจำเป็นพิเศษของบุคคลนั้น 3) ได้รับการศึกษาที่มีมาตรฐาน และประกันคุณภาพการศึกษารวมทั้งการจัดหลักสูตร กระบวนการเรียนรู้ การทดสอบทางการศึกษาที่เหมาะสม สอดคล้องกับความต้องการจำเป็นพิเศษของคนพิการแต่ละประเภทและบุคคล (สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา, 2556 : 3) ซึ่งแนวทางดังกล่าวสอดคล้องกับนโยบายของกระทรวงศึกษาธิการในการพัฒนาเยาวชนสู่ยุคศตวรรษที่ 21 โดยมุ่งส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความเป็นไทย มีทักษะการคิดวิเคราะห์ สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่น และอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมโลกได้อย่างสันติ ภายใต้วิสัยทัศน์ “มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้มีความรู้ คุณุณธรรม มีคุณภาพชีวิตที่ดี มีความสุขในสังคม” (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551 : 2)

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 เป็นหลักสูตรที่จัดทำขึ้นเพื่อพัฒนาผู้เรียนทุกคน ซึ่งเป็นกำลังของชาติ ให้เป็นมนุษย์ที่มีความสมบูรณ์ทั้งทางร่างกาย ความรู้ คุณธรรม มีจิตสำนึกในความเป็นพลเมืองไทย และพลเมืองโลก ยึดมั่นการปกครองระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข มีความรู้ และทักษะพื้นฐาน รวมทั้งเจตคติที่จำเป็นต่อการศึกษา ต่อการประกอบอาชีพ และการศึกษาตลอดชีวิต โดยมุ่งเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญบนพื้นฐานที่เชื่อว่า ทุกคนสามารถเรียนรู้ และพัฒนาตนเองได้เต็มศักยภาพ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2551 : 4) นอกจากนี้ หลักสูตรยังกำหนดจุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้เรียนเป็นคนดี มีปัญญา มีความสุข ให้ผู้เรียนมีคุณสมบัติที่สำคัญ คือ มีคุณธรรม จริยธรรม มีความรู้อันเป็นสากล และมีความสามารถในการสื่อสาร มีสุขภาพกายและสุขภาพจิตที่ดี มีความรักชาติ มีจิตสำนึกในการอนุรักษ์วัฒนธรรม และภูมิปัญญาไทย โดยกำหนดสมรรถนะเพื่อให้ผู้เรียนบรรลุมาตรฐานการเรียนรู้ที่สำคัญ คือ มีความสามารถในการสื่อสาร การคิด การแก้ปัญหา การใช้ทักษะชีวิต การใช้เทคโนโลยี การจัดหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานจะประสบความสำเร็จตามเป้าหมายที่คาดหวังได้ ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องทั้งระดับชาติ ชุมชน ครอบครัว และบุคคลต้องร่วมรับผิดชอบในการวางแผนการดำเนินงานอย่างเป็นระบบและต่อเนื่อง ส่งเสริม สนับสนุน ตรวจสอบ ตลอดจนปรับปรุงแก้ไขเพื่อพัฒนาเยาวชนของชาติตามมาตรฐานการเรียนรู้ที่กำหนดไว้ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2551 : 4-6) ซึ่งในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 เป็นหลักสูตรที่มีมาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัด สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน และคุณลักษณะอันพึงประสงค์ เป็นเป้าหมายสำคัญสำหรับการพัฒนาเด็กและเยาวชน โดยยึดหลักว่า ผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด ทุกคนมีความรู้ความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ ยึดประโยชน์ที่เกิดกับผู้เรียน กระบวนการเรียนรู้ต้องส่งเสริม

ให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มศักยภาพ คำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล และพัฒนาการทางสมอง เน้นให้ความสำคัญทั้งความรู้ และคุณธรรม ผู้สอนต้องพยายามคัดสรรกระบวนการเรียนรู้ เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณภาพตามมาตรฐานการเรียนรู้ และนำไปสู่การพัฒนาสมรรถนะสำคัญ และคุณลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้เรียน (กระทรวงศึกษาธิการ. 2552 : 1-2) นอกจากนี้พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 ได้บัญญัติไว้ในหมวด 4 เกี่ยวกับแนวการจัดการศึกษา ซึ่งในมาตรา 23 และมาตรา 24 กำหนดให้การจัดการศึกษา ต้องเน้นความสำคัญทั้งความรู้ คุณธรรม กระบวนการเรียนรู้ และบูรณาการตามความเหมาะสมแต่ละระดับ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การจัดกระบวนการเรียนรู้นั้นต้องจัดเนื้อหาสาระ และกิจกรรมให้สอดคล้องกับความสนใจ และความถนัดของผู้เรียน คำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล ดำเนินการฝึกทักษะ กระบวนการคิด การจัดการ การเผชิญสถานการณ์จริง ฝึกปฏิบัติให้ทำได้ คิดเป็น ทำเป็น และสถานศึกษายังเป็นส่วนที่สำคัญในการส่งเสริมให้ผู้สอนจัดบรรยากาศ สภาพแวดล้อม สื่อการเรียน และอำนวยความสะดวกเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้อย่างมีคุณภาพ ซึ่งการเรียนรู้นั้นเกิดขึ้นได้ตลอดเวลา ทุกสถานที่ รวมทั้งเปิดโอกาสให้ชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาคุณภาพผู้เรียน

กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี เป็นกลุ่มสาระที่มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้มีความรู้ ความเข้าใจ มีทักษะพื้นฐานที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิต และรู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลง สามารถนำความรู้เกี่ยวกับการดำรงชีวิต การอาชีพ และเทคโนโลยี มาประยุกต์ใช้ในการทำงานอย่างมีความคิดสร้างสรรค์ และแข่งขันในสังคมไทยและสากล เห็นแนวทางในการประกอบอาชีพ รักการทำงาน และมีเจตคติที่ดีต่อการทำงาน สามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างพอเพียงและมีความสุข (กระทรวงศึกษาธิการ. 2551 : 1) วิสัยทัศน์กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี มุ่งเน้นกระบวนการทำงานและการจัดการอย่างเป็นระบบ พัฒนาความคิดสร้างสรรค์ มีทักษะในการออกแบบงาน และการทำงานอย่างมีกลยุทธ์ โดยเฉพาะกระบวนการเทคโนโลยี และเทคโนโลยีสารสนเทศ ตลอดจนการนำเทคโนโลยีมาใช้ และประยุกต์ใช้ในการทำงาน เน้นการใช้ทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อมและพลังงานอย่างประหยัด และคุ้มค่า เพื่อบรรลุวิสัยทัศน์ จึงกำหนดการจัดการเรียนรู้ที่ยึดงาน กระบวนการจัดการ และการแก้ปัญหาเป็นสำคัญ บนพื้นฐานของการใช้หลักการ และทฤษฎีเป็นหลักในการทำงาน และการแก้ปัญหาทางานที่นำมาฝึกฝนเพื่อบรรลุวิสัยทัศน์ของกลุ่มนั้น เป็นงานเพื่อการดำรงชีวิตในครอบครัว สังคม และงานเพื่อการประกอบอาชีพ กระบวนการเรียนรู้ของกลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี ประกอบด้วย กลวิธีการเรียนรู้ ซึ่งมีแนวคิดหลัก คือ การจัดการเรียนรู้ให้ครบองค์รวมของการพัฒนาศักยภาพของผู้เรียน การจัดการเรียนรู้ต้องกำหนดเป็นงาน เป็นการจัดการเรียนรู้ให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนตามโครงสร้างการเรียนรู้ของกลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยีทั้ง 7 หัวข้อ ซึ่งประกอบด้วย ความหมายของงาน ความสำคัญและประโยชน์ของงาน หลักการทำงาน วิธีการและขั้นตอนการทำงาน กระบวนการทำงาน การจัดการ การนำเทคโนโลยีมาใช้ในการทำงาน และคุณธรรมในการทำงาน เพื่อให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จ

ในการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี จึงต้องอาศัยรูปแบบในการจัดการเรียนรู้ที่เน้นทักษะกระบวนการทำงาน มี 4 รูปแบบ ผู้สอนอาจจัดให้ครบหรือไม่ครบก็ได้ รูปแบบดังกล่าว คือ การเรียนรู้จากการปฏิบัติจริง การเรียนรู้จากการศึกษาค้นคว้า การเรียนรู้จากประสบการณ์ และการเรียนรู้จากการทำงานกลุ่ม จากจุดมุ่งหมายในการเรียนรู้ดังกล่าวนี้ แสดงให้เห็นถึงบทบาทสำคัญของผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องทุกฝ่าย รวมทั้งครูผู้สอน ต้องรู้จักการออกแบบการจัดการเรียนรู้ให้บรรลุจุดมุ่งหมาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งการพัฒนา ด้านความคิด เนื่องจากพัฒนาการทางด้านความคิดของผู้เรียนจะพัฒนาเป็นลำดับขั้นตามช่วงวัย ตามธรรมชาติ การจัดประสบการณ์ที่ส่งเสริมพัฒนาการของผู้เรียนแต่ละช่วงวัยไปสู่ขั้นที่สูงกว่า จะสามารถช่วยให้ผู้เรียน มีพัฒนาการ ได้เร็วขึ้น ผู้เรียนจะสามารถเลือกรับรู้สิ่งที่ตนสนใจ และเกิดการเรียนรู้จากการค้นพบด้วยตนเอง (ทศนา แคมมณี. 2555 : 64-66)

โรงเรียน โสตศึกษาจังหวัดขอนแก่น สังกัดสำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ สำนักงานคณะกรรมการ การศึกษาขั้นพื้นฐาน เป็น โรงเรียนที่เปิดสอนนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับชั้นอนุบาล ถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งส่วนใหญ่เป็นนักเรียนอยู่ประจำ นักเรียนเหล่านี้มีปัญหาในเรื่องของการรับรู้ ทางภาษา เนื่องจากสูญเสียการได้ยิน ทำให้ไม่สามารถสื่อสารได้ด้วยวิธีปกติ การสื่อสารใช้ภาษามือในการ สื่อสาร รับรู้สิ่งที่เป็นรูปธรรมได้ดีกว่านามธรรม จุดเด่นเฉพาะคือมีความเร็วต่อการรับรู้ และการจำที่เกิดจาก การใช้สายตา จากการจัดการเรียนการสอนกลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี ผู้วิจัย พบว่า สภาพปัญหาของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในปีการศึกษา 2557 นักเรียน ขาดความมั่นใจ ไม่กล้าแสดงออก ไม่ใฝ่เรียนรู้ ขาดทักษะในการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง ขาดการฝึกฝน การทำงานที่เป็นระบบ ขั้นตอน ไม่มีการวางแผนการปฏิบัติงาน ไม่กระตือรือร้นในการเรียน ไม่เห็นคุณค่า และประโยชน์ของงานที่ปฏิบัติ มีเจตคติที่ไม่ดีต่องานที่ปฏิบัติ ขาดทักษะการทำงานกลุ่ม ซึ่งการปฏิบัติงานกลุ่ม จะมีนักเรียนเก่งเท่านั้นที่เป็นผู้ปฏิบัติงาน นักเรียนที่เรียนอ่อนไม่ช่วยเพื่อนทำงาน เพราะคิดว่าตนเอง ไม่สามารถทำได้ดีเท่ากับเพื่อน เมื่อนักเรียนที่เรียนเก่งทำงานเสร็จไม่ช่วยเหลือเพื่อนคนอื่นๆ การปฏิบัติ กิจกรรมแต่ละครั้งจะจับกลุ่มรวมเฉพาะคนที่เก่งด้วยกัน ส่วนนักเรียนที่มีผลการเรียนระดับปานกลางจะอยู่ อีกกลุ่มหนึ่ง ซึ่งจากสภาพปัญหาดังกล่าว ส่งผลต่อการจัดการเรียนรู้ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของ นักเรียนอยู่ในระดับไม่น่าพอใจ จะเห็นได้จากผลการประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตามแผนการจัด การศึกษาเฉพาะบุคคล (IEP) ในปีการศึกษา 2557 นักเรียนมีผลการประเมินด้านการปฏิบัติงาน (ขั้นตอน การทำงาน ทักษะการทำงาน คุณภาพของงาน และความคิดสร้างสรรค์) มีคะแนนเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 58.92 อยู่ในระดับพอใช้ (โรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดขอนแก่น. 2557 : 31) เพราะฉะนั้น การจัดการเรียนการสอน สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจึงต้องมีรูปแบบวิธีการเฉพาะ ในการนำเสนอขั้นตอนของ กิจกรรมการเรียนรู้เป็นรูปธรรม มองเห็นจับต้องได้ มีลำดับการเรียนรู้ก่อน-หลัง เน้นให้ผู้เรียนได้ลงมือ ปฏิบัติจริงในทุกขั้นตอนของการเรียนรู้ ผู้เรียนเกิดความคิดริเริ่ม สร้างสรรค์ในการปฏิบัติงาน รู้ขั้นตอน

การปฏิบัติงาน มีทักษะในการทำงาน มีเทคนิคการทำงานให้ได้ชิ้นงานที่มีคุณภาพ รู้จักใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ ร่วมกับการจัดการเรียนการสอน โดยใช้ภาษาเมื่อในการอธิบายเนื้อหาสาระการเรียนรู้ หรือการดำเนินกิจกรรมต่างๆ ที่สามารถพัฒนาให้นักเรียนมีความรู้ ความเข้าใจ มีทักษะกระบวนการในการเรียนรู้ และอีกปัญหาหนึ่งที่มีผลกระทบต่อการเรียนรู้ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน คือ ครูผู้สอน เนื่องจากครูผู้สอนใช้วิธีการสอนแบบเดิมๆ ไม่มีการเปลี่ยนแปลง เน้นครูเป็นผู้ออกแบบการเรียนรู้ มีการวางแผนการจัดการเรียนรู้ที่ไม่เป็นระบบ หรือไม่มีรูปแบบการเรียนการสอนที่เหมาะสมต่อการจัดการเรียนรู้ โดยเฉพาะวิชาปฏิบัติ นักเรียนไม่สามารถปฏิบัติกิจกรรมได้เสร็จทันตามเวลาที่กำหนด ลักษณะของกิจกรรม ไม่เน้นความสำคัญของผู้เรียนเท่าที่ควร โดยเฉพาะกิจกรรมการเรียนที่เปิดโอกาสให้ได้เรียนรู้ตามความต้องการ ความสนใจ และความถนัดของผู้เรียน อีกทั้งยังขาดการสนับสนุนให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ด้วยการลงมือปฏิบัติจริง คิดวางแผนปฏิบัติเพื่อหาคำตอบของคำถามหรือข้อสงสัยด้วยตนเอง กิจกรรมการเรียนยังขาดสิ่งเร้า หรือสิ่งจูงใจในการเรียน การจัดการเรียนการสอนไม่เหมาะสมสอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนที่ทำให้เกิดความรู้ ความเข้าใจ และทักษะกระบวนการปฏิบัติ ไม่มีเอกสารหรือวิธีการสอนที่เหมาะสมกับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน หรือกิจกรรมรองรับอย่างเพียงพอ เครื่องมือการวัดผลประเมินผลที่ใช้ไม่สอดคล้องกับสภาพความเป็นจริงตามศักยภาพของนักเรียนแต่ละบุคคล รวมถึงสื่อที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนอยู่ในระดับไม่เป็นที่น่าพอใจ ไม่หลากหลาย ไม่ตอบสนองความต้องการของนักเรียน และไม่ส่งเสริมให้นักเรียนเกิดทักษะอย่างถาวรยั่งยืน จนสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

ผู้วิจัยได้ตระหนักถึงสภาพปัญหาดังกล่าว จึงได้ศึกษาหลักการ แนวคิด ทฤษฎี ที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการเรียนการสอนที่มีความเหมาะสม ตอบสนองความต้องการของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินอย่างแท้จริง พบว่า การจัดการเรียนการสอนที่เน้นพัฒนาด้านทักษะพิสัยเป็นรูปแบบที่มีความสอดคล้องกับการเรียนรู้ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เนื่องจากเป็นรูปแบบที่มุ่งให้ผู้เรียนเกิดความรู้ ความเข้าใจในวิธีการปฏิบัติ เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ด้วยการลงมือปฏิบัติจริง ผู้เรียนไม่เพียงแต่ใช้อย่างส่วนต่างๆ ของร่างกายปฏิบัติงานเท่านั้น แต่ยังใช้ความคิด การรับรู้ การทำความเข้าใจกับการฝึกปฏิบัติของตนเองอีกด้วย ส่งผลให้เกิดการคิดและการแก้ปัญหาเกี่ยวกับสถานการณ์ที่เผชิญอยู่ได้ โดยอาศัยหลักการที่เรียกว่า เรียนด้วยการปฏิบัติ หรือลงมือทำ ซึ่งสอดคล้องกับทิสนา แคมมณี (2555 : 224) ที่กล่าวว่า เป็นรูปแบบที่มุ่งช่วยพัฒนาความสามารถของผู้เรียนในด้านการปฏิบัติ การกระทำ หรือการแสดงออกต่างๆ ซึ่งจำเป็นต้องใช้หลักการ วิธีการที่แตกต่างไปจากการพัฒนาทางด้านจิตพิสัยหรือพุทธิพิสัย

ด้วยเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยในฐานะครูผู้สอนกลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดขอนแก่น จึงมีความสนใจที่จะพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนงานประดิษฐ์ เรื่อง สิ่งประดิษฐ์จากเศษวัสดุเหลือใช้ รวมถึงสร้างสื่อประกอบรูปแบบการเรียนการสอน ซึ่งเป็นชุดการสอนงานประดิษฐ์ มีกิจกรรมการปฏิบัติที่หลากหลาย มีรูปภาพประกอบการปฏิบัติงานทุกขั้นตอน

ตลอดจนมีแบบทดสอบให้ผู้เรียนตรวจสอบประเมินความสามารถในการเรียนรู้ของตนเอง และผู้วิจัยได้นำเสนอ ข้อมูลของชุดการสอนงานประดิษฐ์ลงในเว็บไซต์ www.teacherwork2019.com รวมถึงติดคิวอาร์โค้ด (qr code) ลงบนชุดการสอนของแต่ละชุด เพื่อเป็นช่องทางการเรียนรู้ การทบทวนบทเรียน การส่งต่อความรู้ที่นอกเหนือ จากการเปิดหนังสือ และเป็นการเรียนรู้ได้ทุกที่ ทุกเวลา รวมถึงเป็นการกระตุ้นความสนใจของผู้เรียน ส่งผล ให้ผู้เรียนเกิดคุณภาพตรงตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตร และใช้เป็นแนวทางในการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ ต่อไปได้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนงานประดิษฐ์ เรื่อง สิ่งประดิษฐ์จากเศษวัสดุเหลือใช้ กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดขอนแก่น
2. เพื่อศึกษาผลการใช้รูปแบบการเรียนการสอนงานประดิษฐ์ เรื่อง สิ่งประดิษฐ์จากเศษวัสดุเหลือใช้ กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดขอนแก่น
3. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดขอนแก่น ก่อนเรียนและหลังเรียน ด้วยรูปแบบการเรียนการสอนงานประดิษฐ์ เรื่อง สิ่งประดิษฐ์จากเศษวัสดุเหลือใช้ กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี
4. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดขอนแก่น ที่มีต่อรูปแบบการเรียนการสอนงานประดิษฐ์ เรื่อง สิ่งประดิษฐ์จากเศษวัสดุเหลือใช้ กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี

สมมติฐานการวิจัย

1. รูปแบบการเรียนการสอนงานประดิษฐ์ เรื่อง สิ่งประดิษฐ์จากเศษวัสดุเหลือใช้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ การงานอาชีพและเทคโนโลยี สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดขอนแก่น เป็นรูปแบบที่มีความเหมาะสม และเป็นไปได้ในการนำไปใช้จัดการเรียนการสอน
2. รูปแบบการเรียนการสอนงานประดิษฐ์ เรื่อง สิ่งประดิษฐ์จากเศษวัสดุเหลือใช้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ การงานอาชีพและเทคโนโลยี สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่กำหนดคือ 80/80

3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการสอนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนงานประดิษฐ์ เรื่อง สิ่งประดิษฐ์จากเศษวัสดุเหลือใช้ กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

4. นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีความพึงพอใจต่อรูปแบบการเรียนการสอนงานประดิษฐ์ เรื่อง สิ่งประดิษฐ์จากเศษวัสดุเหลือใช้ กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี อยู่ในระดับมาก

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากร ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดขอนแก่น และโรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดอุดรธานี ปีการศึกษา 2558 ถึงปีการศึกษา 2561 จำนวน 70 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดขอนแก่น และโรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดอุดรธานี ปีการศึกษา 2558 ถึงปีการศึกษา 2561 โดยมีรายละเอียดดังนี้

1) กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน ในประเด็นการสัมภาษณ์เชิงลึกแบบกลุ่ม เป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ที่กำลังเรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดขอนแก่น ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 จำนวน 10 คน

2) กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการตรวจสอบหาประสิทธิภาพของรูปแบบการเรียนการสอนงานประดิษฐ์ เรื่อง สิ่งประดิษฐ์จากเศษวัสดุเหลือใช้ จำนวน 33 คน แบ่งเป็นกลุ่มเก่ง กลุ่มปานกลาง และกลุ่มอ่อน โดยมีรายละเอียดดังนี้

(1) กลุ่มตัวอย่างสำหรับทดสอบเพื่อหาประสิทธิภาพแบบเดี่ยว ในการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนงานประดิษฐ์ เรื่อง สิ่งประดิษฐ์จากเศษวัสดุเหลือใช้ เป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ที่กำลังเรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดขอนแก่น ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2559 จำนวน 3 คน โดยเลือกแบบเจาะจง (purposive sampling)

(2) กลุ่มตัวอย่างสำหรับทดสอบเพื่อหาประสิทธิภาพแบบกลุ่ม ในการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนงานประดิษฐ์ เรื่อง สิ่งประดิษฐ์จากเศษวัสดุเหลือใช้ เป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ที่กำลังเรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดขอนแก่น ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 จำนวน 8 คน โดยเลือกแบบเจาะจง (purposive sampling)

(3) กลุ่มตัวอย่างสำหรับทดสอบเพื่อหาประสิทธิภาพภาคสนาม ในการพัฒนารูปแบบ การเรียนการสอนงานประดิษฐ์ เรื่อง สิ่งประดิษฐ์จากเศษวัสดุเหลือใช้ เป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ที่กำลังเรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดอุดรธานี ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2561 จำนวน 22 คน โดยเลือกแบบเจาะจง (purposive sampling)

3) กลุ่มตัวอย่างที่ใช้รูปแบบการเรียนการสอนงานประดิษฐ์ เรื่อง สิ่งประดิษฐ์จากเศษวัสดุเหลือใช้ เป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ที่กำลังเรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 6/2 โรงเรียน โสตศึกษา จังหวัดขอนแก่น ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 จำนวน 7 คน โดยเลือกแบบเจาะจง (purposive sampling)

2. เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย

เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นเนื้อหาหลักสูตรการเรียนรู้งานอาชีพและเทคโนโลยี ช่วงชั้นที่ 2 สาระที่ 1 การดำรงชีวิตและครอบครัว ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง สิ่งประดิษฐ์จากเศษวัสดุเหลือใช้ จำนวน 8 เรื่อง ได้แก่ 1) รอบรู้งานประดิษฐ์ 2) สารพันเลือกสรรเครื่องมือ 3) สร้างสรรค์ สิ่งประดิษฐ์จากเศษวัสดุเหลือใช้ 4) ถังขยะรีไซเคิล 5) นาฬิกาพาเพลิน 6) โมบายแสนสวย 7) โคมไฟหลากสี และ 8) ราชนิกรอบรูป

3. ตัวแปรที่ศึกษา

3.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่ รูปแบบการเรียนการสอนงานประดิษฐ์ เรื่อง สิ่งประดิษฐ์จากเศษวัสดุเหลือใช้ กลุ่มสาระการเรียนรู้งานอาชีพและเทคโนโลยี สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่

1) ผลการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนงานประดิษฐ์ เรื่อง สิ่งประดิษฐ์จากเศษวัสดุเหลือใช้ กลุ่มสาระการเรียนรู้งานอาชีพและเทคโนโลยี สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

2) ผลการใช้รูปแบบการเรียนการสอนงานประดิษฐ์ เรื่อง สิ่งประดิษฐ์จากเศษวัสดุเหลือใช้ กลุ่มสาระการเรียนรู้งานอาชีพและเทคโนโลยี สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดขอนแก่น

3) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดขอนแก่น ที่ได้รับการสอนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนงานประดิษฐ์ เรื่อง สิ่งประดิษฐ์จากเศษวัสดุเหลือใช้ กลุ่มสาระการเรียนรู้งานอาชีพและเทคโนโลยี

4) ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดขอนแก่น ที่มีต่อรูปแบบการเรียนการสอนงานประดิษฐ์ เรื่อง สิ่งประดิษฐ์จากเศษวัสดุเหลือใช้ กลุ่มสาระการเรียนรู้งานอาชีพและเทคโนโลยี

4. ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย

4.1 ระยะเวลาในการศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนงานประดิษฐ์ เรื่อง สิ่งประดิษฐ์จากเศษวัสดุเหลือใช้ กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เริ่มในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558

4.2 ระยะเวลาในการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนงานประดิษฐ์ เรื่อง สิ่งประดิษฐ์จากเศษวัสดุเหลือใช้ กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เริ่มในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2559 ถึง ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2561

4.3 ระยะเวลาในการใช้รูปแบบการเรียนการสอนงานประดิษฐ์ เรื่อง สิ่งประดิษฐ์จากเศษวัสดุเหลือใช้ กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ดำเนินการทดลองในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 ตั้งแต่วันที่ 7 พฤศจิกายน 2561 ถึงวันที่ 27 กุมภาพันธ์ 2562 เป็นเวลา 15 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ชั่วโมง รวม 30 ชั่วโมง

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอน หมายถึง การดำเนินการสร้างและพัฒนากระบวนการจัดการเรียนรู้ จากการศึกษา วิเคราะห์ สังเคราะห์ หลักการ แนวคิด ทฤษฎีต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอน โดยใช้กระบวนการวิจัยและพัฒนา (Research and Development) แบ่งออกเป็น 4 ระยะ ได้แก่ ระยะที่ 1 การวิจัย (Research : R₁) การศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน (analysis) ระยะที่ 2 การพัฒนา (Development : D₁) การออกแบบและพัฒนา (design and development) ระยะที่ 3 การวิจัย (Research : R₂) นำไปใช้จริง (implementation) และระยะที่ 4 การพัฒนา (Development : D₂) ประเมินผล (evaluation) เพื่อให้ได้รูปแบบการเรียนการสอนที่มีความเหมาะสม และเป็นไปได้ในการนำไปใช้จัดการเรียนการสอน สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

2. รูปแบบการเรียนการสอนงานประดิษฐ์ หมายถึง กระบวนการจัดการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เพื่อใช้ในการจัดการเรียนการสอน เรื่อง สิ่งประดิษฐ์จากเศษวัสดุเหลือใช้ กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งแต่ละชั้นตอน มีการออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ที่มีความสัมพันธ์ต่อกัน มีลักษณะเฉพาะที่ต้องการพัฒนาในแต่ละชั้นตอน เนื้อหาการเรียนเป็นไปตามลำดับก่อน-หลัง เน้นให้ผู้เรียนลงมือปฏิบัติจริงจากกิจกรรมที่มีความหลากหลาย เพื่อให้เกิดความรู้ ความเข้าใจ มีทักษะการทำงาน มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ และสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ ประกอบด้วยชั้นตอน 6 ชั้นตอน ได้แก่

ขั้นที่ 1 ขั้นการรับรู้ ขั้นนี้เป็นขั้นที่ให้ผู้เรียนได้รับรู้ในสิ่งที่จะทำ เห็นทักษะหรือการกระทำที่ต้องการ โดยให้นักเรียนสังเกตการทำงานอย่างตั้งใจ

ขั้นที่ 2 ขั้นการวางแผนปฏิบัติงาน ขั้นนี้เป็นขั้นที่ให้ผู้เรียนได้ร่วมกันแสดงความคิดเห็นวางแผนการทำงานร่วมกัน หลังจากที่ได้รับรู้โดยภาพรวมของทักษะหรือการกระทำแล้ว โดยการกำหนดเป้าหมาย จัดลำดับขั้นตอนก่อนหลังที่จะปฏิบัติ เพื่อให้งานนั้นประสบผลสำเร็จ

ขั้นที่ 3 ขั้นการลงมือปฏิบัติ เป็นขั้นที่ให้ผู้เรียนลงมือปฏิบัติตามแผนที่วางไว้ตั้งแต่ต้นจนจบ ได้ชิ้นงานที่สมบูรณ์ โดยไม่มีการสาธิตทักษะหรือการกระทำนั้น มีชุดการสอนเป็นสื่อการเรียนรู้เพื่อใช้ในการทบทวนหรือเป็นต้นแบบการเรียนรู้ ระหว่างปฏิบัติกิจกรรมผู้สอนแนะนำเทคนิควิธีการที่จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถทำงานนั้นได้ดีขึ้น เช่น ทำได้ง่ายขึ้น ประณีต สวยงาม รวดเร็ว หรือสิ้นเปลืองน้อยลง เป็นต้น

ขั้นที่ 4 ขั้นการตรวจสอบประเมินผลงาน ขั้นนี้เป็นการตรวจสอบผลการปฏิบัติงานว่าเป็นไปตามแผนหรือไม่ มีปัญหาอุปสรรค หรือสิ่งใดที่ต้องปรับปรุงแก้ไข

ขั้นที่ 5 ขั้นการปรับปรุงแก้ไขผลงาน เป็นขั้นที่ให้ผู้เรียนปรับปรุงแก้ไข และพัฒนางานตามที่ได้ตรวจสอบและประเมินผลไว้ จนได้ผลงานตามที่ต้องการ

ขั้นที่ 6 ขั้นการปฏิบัติงานด้วยความภาคภูมิใจ เป็นขั้นที่นักเรียนนำเสนอผลงานของตนเองภาคภูมิใจในผลงาน และนำประสบการณ์จากการทำงานไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน

3. สิ่งประดิษฐ์จากเศษวัสดุเหลือใช้ หมายถึง สิ่งที่จัดทำขึ้นจากการใช้ความคิดสร้างสรรค์หรือประดิษฐ์ขึ้นตามวัตถุประสงค์ที่หลากหลาย โดยการนำวัสดุที่เหลือใช้ในชีวิตประจำวัน และวัสดุที่มีมากในท้องถิ่นมาออกแบบ สร้างสรรค์ชิ้นงานให้เกิดความประณีต สวยงาม น่าสนใจ เหมาะสมกับประโยชน์ใช้สอยในชีวิตประจำวัน

4. ชุดการสอนงานประดิษฐ์ หมายถึง สื่อการสอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อใช้ประกอบการเรียนการสอนเรื่อง สิ่งประดิษฐ์จากเศษวัสดุเหลือใช้ กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ประกอบด้วยชุดการสอน จำนวน 8 เล่ม ได้แก่ 1) รอบรู้งานประดิษฐ์ 2) สารพันเลือกสรรเครื่องมือ 3) สร้างสรรค์สิ่งประดิษฐ์จากเศษวัสดุเหลือใช้ 4) ถังขยะรีไซเคิล 5) นาฬิกาพาเพลิน 6) โมบายแสนสวย 7) โคมไฟหลากสี และ 8) ราชนิกรอบรูป

5. นักเรียน หมายถึง นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ที่กำลังเรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียน โสตศึกษาจังหวัดขอนแก่น และ โรงเรียน โสตศึกษาจังหวัดอุดรธานี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 ถึงภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561

6. นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน หมายถึง นักเรียนที่สูญเสียการได้ยินมาก ไม่สามารถรับข้อมูลผ่านทางกรไดยีน ไม่ว่าจะใส่หรือไม่ใส่เครื่องช่วยฟัง มีการได้ยินระดับหูหนวก 90 เดซิเบล ขึ้นไป มีระดับสติปัญญาอยู่ในเกณฑ์ปกติ ไม่มีความพิการซ้อน เรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียน โสตศึกษาจังหวัดขอนแก่น และ โรงเรียน โสตศึกษาจังหวัดอุดรธานี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 ถึงภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561

7. ประสิทธิภาพของรูปแบบการเรียนการสอนงานประดิษฐ์ หมายถึง ผลการใช้รูปแบบการเรียนการสอนงานประดิษฐ์ เรื่อง สิ่งประดิษฐ์จากเศษวัสดุเหลือใช้ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น แล้วนำไปทดลองใช้กับนักเรียนกลุ่มทดลอง โดยกำหนดเกณฑ์ 80/80

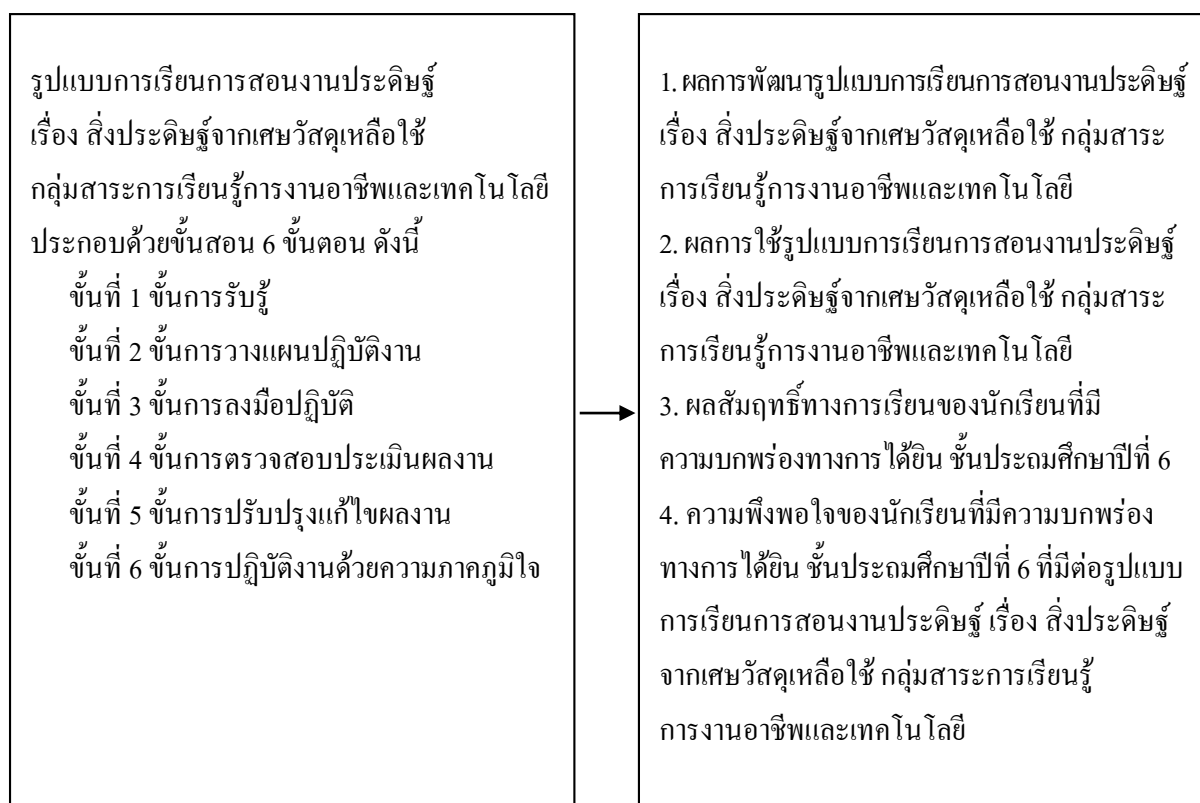
80 ตัวแรก หมายถึง คะแนนเฉลี่ยที่ได้จากการปฏิบัติกิจกรรมระหว่างเรียนในแต่ละเรื่อง ด้วยรูปแบบการเรียนการสอนงานประดิษฐ์ เรื่อง สิ่งประดิษฐ์จากเศษวัสดุเหลือใช้ ของนักเรียนทั้งหมด ไม่น้อยกว่าร้อยละ 80

80 ตัวหลัง หมายถึง คะแนนเฉลี่ยที่ได้จากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียน ด้วยรูปแบบการเรียนการสอนงานประดิษฐ์ เรื่อง สิ่งประดิษฐ์จากเศษวัสดุเหลือใช้ ของนักเรียนทั้งหมด ไม่น้อยกว่าร้อยละ 80

8. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง คะแนนของนักเรียนที่ได้จากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ที่เรียนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนงานประดิษฐ์ เรื่อง สิ่งประดิษฐ์จากเศษวัสดุเหลือใช้ กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี จำนวน 30 ข้อ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

9. ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกชอบหรือไม่ชอบของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ที่มีต่อรูปแบบการเรียนการสอนงานประดิษฐ์ เรื่อง สิ่งประดิษฐ์จากเศษวัสดุเหลือใช้ กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี ซึ่งวัดได้โดยแบบสอบถามความพึงพอใจ มีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ได้แก่ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด จำนวน 10 ข้อ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

กรอบแนวคิดการวิจัย

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

1. ได้รูปแบบการเรียนการสอนงานประดิษฐ์ เรื่อง สิ่งประดิษฐ์จากเศษวัสดุเหลือใช้ กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีความเหมาะสม และมีประสิทธิภาพกับการเรียนรู้ของผู้เรียน ซึ่งเป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
2. รูปแบบการเรียนการสอนงานประดิษฐ์ เรื่อง สิ่งประดิษฐ์จากเศษวัสดุเหลือใช้ กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่กำหนดคือ 80/80
3. นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนงานประดิษฐ์ เรื่อง สิ่งประดิษฐ์จากเศษวัสดุเหลือใช้ กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน
4. นักเรียนมีความพึงพอใจในการเรียนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนงานประดิษฐ์ เรื่อง สิ่งประดิษฐ์จากเศษวัสดุเหลือใช้ กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยีระดับมากขึ้นไป